

NICK A TESLA

A ARMÁDA BĚSNÍCÍCH ROBOTŮ

ZÁHADNÝ PŘÍBĚH PLNÝ LÉTAJÍCÍCH ROBOTŮ,
PODOMÁCKU VYROBENÝCH PIDIROBŮTKŮ
A DALŠÍCH ROBOTŮ, KTERÉ SI MŮŽETE
SESTAVIT VLASTNÍMI SILAMI.

NAPSALI BOB „VĚDÁTOR“
PFLUGFELDER A STEVE HOCKENSMITH

NICK A TESLA
A ARMÁDA
BĚSNÍCÍCH ROBOTŮ

TRITON
Praha / Kroměříž

NICK A TESLA

A ARMÁDA BĚSNÍCÍCH ROBOTŮ

ZÁHADNÝ PŘÍBĚH

**PLNÝ LÉTAJÍCÍCH ROBOTŮ,
PODOMÁCKU VYROBENÝCH
PIDIROBŮTKŮ A DALŠÍCH ROBOTŮ,
KTERÉ SI MŮŽETE SESTAVIT
VLASTNÍMI SILAMI**

NAPSALI

BOB „VĚDÁTOR“ PFLUGFELDER

A STEVE HOCKENSMITH

ILUSTRACE SCOTT GARRETT

PŘELOŽILA LENKA NĚMEČKOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Pflugfelder, Bob

Nick a Tesla a armáda běsnících robotů : záhadný příběh plný létajících robotů, podomácku vyrobených pidirobotků a dalších robotů, které si můžete sestavit vlastními silami / napsali Bob „vědátor“ Pflugfelder a Steve Hockensmith ;

ilustrace Scott Garrett ; přeložila Lenka Němečková. –

Vydání 1. – Praha : Stanislav Juhaňák - Triton, 2015

Přeloženo z angličtiny

ISBN 978-80-7387-954-9

821-321.3 * 821-93 * 621.38

- elektronika

- electronics

- dobrodružné příběhy

- publikace pro děti

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Copyright © 2014 by Quirk Productions, Inc.

Designed by Doogie Horner, Illustrations by Scott Garrett.

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.

Illustrations © Scott Garrett

Translation © Lenka Němečková, 2015

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-954-9

POZOR, NEBEZPEČÍ! **POZOR, NEBEZPEČÍ!** **POZOR, NEBEZPEČÍ!** **POZOR, NEBEZPEČÍ!**

V návodech „Jak na to“, které jsou obsažené v této knize, se zachází s elektřinou, výbušninami, jedovatými látkami, ostrými nástroji, nádobami pod tlakem a dalšími potenciálně nebezpečnými věcmi. Než se pustíte do kteréhokoli z uvedených projektů, **POŽÁDEJTE NĚKOHODOSPĚLÉHO, ABY SI S VÁMI NÁVOD PROŠEL.** Stejně asi budete potřebovat s některými věcmi pomoci.

My jsme přesvědčeni, že tyto projekty jsou bezpečné a „mládeži přístupné“, takže si je klidně můžete vyzkoušet doma. K nehodě však může dojít kdykoli a my vám na dálku vaši bezpečnost nijak zaručit nemůžeme. **AUTOŘI I VYDAVATEL SE TEDY ZŘÍKAJÍ VEŠKERÉ ZODPOVĚDNOSTI ZA ŠKODY ČI ÚJMU NA ZDRAVÍ, JEŽ BY MOHLY VZNIKNOT NÁSLEDKEM VYUŽITÍ (AŽ UŽ SPRÁVNÉHO, ČI NESPRÁVNÉHO) INFORMACÍ OBSAŽENÝCH V TĚTO KNIZE.** Nezapomínejte, že instrukce v této knize nemohou sloužit jako náhražka vaší soudnosti a zdravého rozumu.

KAPITOLA

1

Nick byl dole v laboratoři a vyráběl sopku z octa a jaru.

Tesla byla dole v laboratoři a vyráběla raketu z octa a jedlé sody.

Strýček Newt byl dole v laboratoři a vyráběl vysavač na kompostový pohon ze zahradního fukaru na listí a pytlíku shnilých banánů.

Jako první explodoval vysavač.

Naštěstí však těsně před výbuchem začal přístroj, hrdě pojmenovaný Banana Vac 8000, prskat a syčet a tavit se, takže měl strýček Newt čas zaúpět: „Ale ne, už zase!“

Nick a Tesla věděli, co to znamená. Okamžitě položili kádinky, zku-

mavky a svařovací kleště a vyrazili k vratkému schodišti. Museli přitom hodně kličkovat, protože matně osvětlený suterén byl přečpaný starými počítači, špinavým nářadím a zapomenutými vynálezy (byl tam skateboard na raketový pohon i automat na kulaté žvýkačky, ve kterém plavaly zlaté rybky) a u stěn stály záhadné, podomácku vyrobené přístroje, které hučely a vrčely a klapaly a občas udělaly cink. Některé z nich byly trochu ožehnuté. A všechny byly pokryté vrstvou sazí.

„Honem, strýčku Newte,“ volal Nick, když běželi s Teslou nahoru po schodech.

Strýček Newt patřil mezi lidi, kterým je potřeba připomenout, že je docela rozumné utéct, když vedle vás stojí vysavač, který každým okamžikem vybuchne.

„Já tomu prostě nerozumím,“ řekl strýček Newt. Neochotně vstal od svého pracovního stolu a následoval Nicka a Teslu. „Tentokrát jsem měl tu směs kyslíku a metanu dokonale vyváženou.“

„To jsi říkal i minule,“ připomněla mu Tesla.

„Já vím! Tehdy to bylo dokonale vymyšlené taky!“

Nick s Teslou vyběhli po čtyřech na podestu. Když se ohlédl, uviděli, že se za nimi strýček jen pomalu vleče.

„Ehm, strýčku Newte?“ oslovil ho Nick. „Možná bys mohl malinko přidat?“

Strýček jen přezíravě mávl rukou. „Mám ještě nejmíň pět vteřin, abych utekl. Možná šest. No, teď už jen čtyři.“

Děti se stáhly do kuchyně a strýček šel pomalu, klidně za nimi.

„Dvě,“ řekl. „Jednu.“

Nick, Tesla i strýček Newt chvíli stáli a koukali na sebe. Pak se ozvala rána a celý dům se otřásl.

„Vidíte?“ řekl strýček Newt. „Měl jsem ještě spoustu času.“

Ze suterénu se valil dým. Páchno to, jako by někdo vyhodil asi tak stovku spálených banánů a nechal je několik dní ležet na místní skládce na přímém slunci.

„Fuuj,“ zašklebil se strýček Newt a zacpal si nos, aby nic necítil. „Je to horší než obvykle. Pojd'te se mnou.“

Vyvedl děti ven na zahradu a nechal dveře otevřené, aby mohl kouř ven a nehromadil se uvnitř v domě. Za nimi vyběhla i strýčkova olýsalá kočka Heuréka. Na verandě se stočila do klubíčka a začala si z holé, zkrabacené zadnice olizovat saze.

Byl jasný, teplý letní den a jeden ze strýčkových sousedů – bodrý postarší pán, kterému strýček Newt říkal

pan Blackwell, ačkoli se ve skutečnosti jmenoval Jones - nedaleko sekal trávník.

„Nepotřebujete, abych zase zavolal hasiče?“ zptal se.

„Ne, děkuju, pane Blackwelle,“ odpověděl strýček Newt. „To jenom metanem nasycená banánová kaše zareagovala s kyslíkem a teď vzniká spousta oxidu uhličitého a páry.“

„Ach tak,“ řekl pan Jones, přikývl a usmál se, ačkoli zjevně nerozuměl jedinému slovu. „Tak dobře.“

„S tím kouřem si nedělejte starosti,“ pokračoval strýček Newt. „Asi tak za hodinu by mělo být po něm.“

„Cože, až za hodinu?“ ozvalo se.

Strýček Newt a děti se otočili a uviděli, jak na ně nasupeně hledí další sousedka, Julie Casserlyová. Dřepěla před svým domem a sázela nové begónie, protože ty staré jí před dvěma týdny sežvýkala strýčkova sekačka, která měla teoreticky sekat úplně sama.

Julie se teatrálně rozkašlala a pak píchla sázecí lopatkou do vzduchu směrem k páchnoucímu dýmu, který se valil ze zadních dveří strýčkova domu.

„Vy si myslíte, že *tohle* budu snášet celou hodinu?“

„Samozřejmě že ne, Julie,“ řekl strýček Newt. „Vždycky se můžete jít schovat dovnitř.“

Julie okamžitě vyskočila a udělala přesně to, co jí strýček radil. Ale podle toho, jak si při tom odfrkla a jak se mračila a našťvaně odkvačila, bylo jasné, že se nešla jen schovat před kouřem.

„Komu myslíš, že šla volat?“ zeptala se Tesla. „Hasičům, nebo policii?“

„Obojím,“ odhadoval Nick. „A možná taky do Pentagonu a do Bílého domu.“

Pan Jones zase spustil sekačku.

„Já bych vám ji dovedl upravit tak, aby sekala sama, pane Blackwelle!“ hulákal na něj strýček.

Pan Jones mu jen zamával a vrátil se k sekání. Zjevně už věděl svoje a neměl v úmyslu strýčku Newtovi dovolit, aby se staral o jeho zahradní techniku.

„Tak jo,“ řekl strýček Newt. „Je čas na Itálii, co říkáte?“

„Cože?“ ptali se nechápavě Nick a Tesla.

Strýček Newt vdechl do plic vzduch plný kouře.

„Nevím, jak vy,“ řekl, „ale já jsem najednou dostal neodolatelnou chuť na kuře Vesuvio od Ranalliho.“

Nick a Tesla překvapeně zamrkali. Ani jeden z nich nevěděl, co je to kuře Vesuvio, ale zato věděli, že v italské restauraci Ranalli mají úžasnou pizzu.

„Tak jedeme,“ řekla Tesla.

Byla neděle, deset hodin dopoledne – což není čas, který by si většina lidí vybrala, když si chce zajít na italskou kuchyni. Ale jestli se Nick a Tesla za ty dva týdny, co bydleli u strýčka, něco naučili, bylo to tohle: strýček byl úplně jiný než většina lidí.

„Bezva!“ řekl strýček. Chytil klopou svého laboratorního pláště a zakryl si jí obličej – hodlal ji použít jako plynovou masku. „Vy dva nalejte do auta galon oleje a já zatím dojdu dolů pro svůj elektrobryndáček. Chci ho vyzkoušet v restauraci.“

Vydal se do oblaků kouře, které se ještě pořád valily ze zadních dveří.

Tesla ho chytila za pravou ruku, Nick za levou.

„Možná bys tam neměl chodit, dokud tam nebude pořádně vidět,“ navrhla Tesla.

„A taky dokud tam nebudeš moct pořádně dýchat,“ přidal se Nick.

Strýček Newt o tom chvíli přemýšlel a Nick s Teslou ho zatím s obavami pozorovali. Nejenže se báli, aby se v domě neudusil, ale navíc nechtěli, aby z laboratoře přinesl svůj elektrobryndáček, jehož účelem bylo naučit děti pěkně způsobně jíst tak, že dostanou elektrošok pokaždé, když se bryndáčku dotkne jediný drobek.

„Dobře, tak pojedeme bez elektrobryndáčku,“ řekl strýček nakonec. Potom vrhl přísný pohled na kočku: „Zůstaň!“

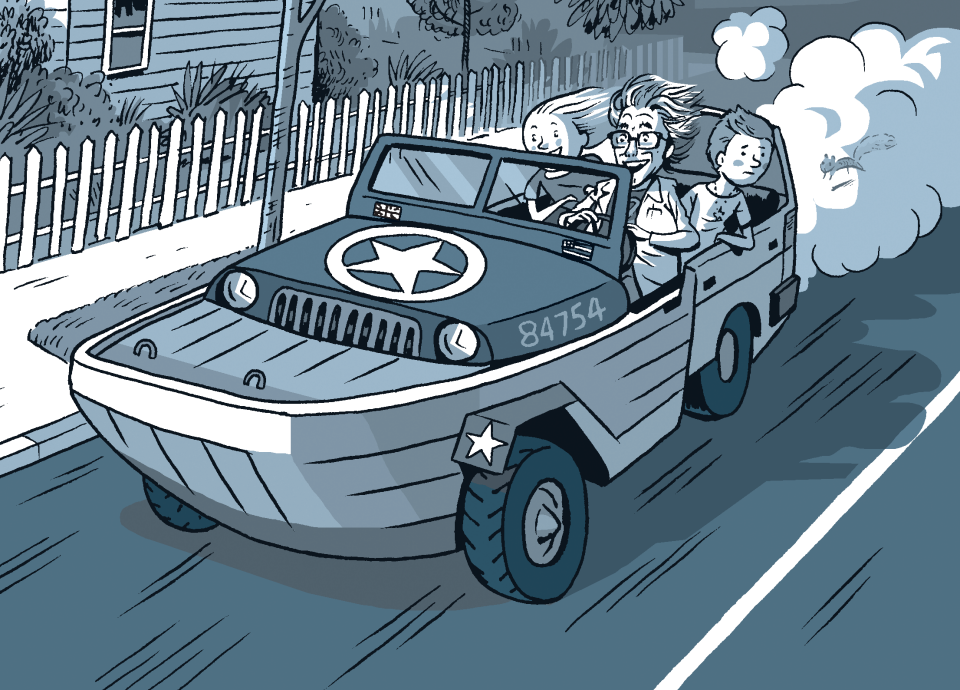
Heuréka si přestala olizovat zadek a odkráčela směrem k Juliiným begóniím. Vypadalo to, že se je chystá buď sežrat, nebo pohnojit.

„Všichni do Newtmobilu!“ zavelel strýček.

Newtmobil byla zelenohnědá pomačkaná obluda s nesčitelnými promáčklinami. Strýček Newt tvrdil, že ji sestrojil z rozbitého volva, jeepu z armádních přebytků a člunu. Když se se škytáním a rachocením šinuli po silnici, díval se Nick, jestli za nimi neběží smečka psů. Strýček Newt totiž předělal diesellový motor tak, aby místo na benzín jezdil na stolní olej a, protože ten olej často sháněl ve fast-foodech – kde byli většinou rádi, že si ho od nich někdo vezme, protože jinak by se ho museli zbavit na vlastní náklady – pach výfukových plynů často připomínal spíš extra křupavé hranolky než oxid uhelnatý. A právě proto se celkem běžně stávalo, že za vozidlem běžela tu slintající kolie, tu kokršpaněl nebo čivava, vodítko táhli za sebou, ale po páníčkovi nebylo široko daleko ani vidu, ani slechu.

Dnes auto nesledovali žádní psi, i když jedna umíněná veverka s ním dokázala držet krok celý blok. Nakonec naštěstí zůstala pozadu a podle všeho se vrátila ke sbírání oříšků, ještě než Newtmobil zabočil na Pacific Coast Highway, což byla rušná státní silnice, která oddělovala poklidnou strýčkovu čtvrť od centra kalifornského městečka Half Moon Bay. Nick byl rád, že veverka zmizela, protože se obával, že by jinak musel vystoupit a zahnat ji dřív, než se zakousne do výfuku

(to by ji pak auto vláčelo za sebou a čekal by ji krutý konec).

Přesně takové problémy musel člověk řešit, když bydlel u Newtona Galilea Holta neboli strýčka Newta. Doma ve Virginii Nick vůbec žádné problémy neměl. (Nebo mu to tak aspoň v tuto chvíli připadalo.) Potom ale jeho rodiče, kteří byli vědci a pracovali pro americkou vládu, najednou oznámili, že musí odjet do Uzbekistánu studovat zavraždění sóji, a Nicka s Teslou poslali na léto do Kalifornie ke strýčkovi, o němž děti věděly jen o málo víc, než že je výstředním vynálezcem.

Nick neměl sňobové boby nikdy rád. Teď je ale doslova nenáviděl.

Pobyt u šíleného vědce měl ale i své světlé stránky. Nick se sestrou měli sami tak trochu vědátorské sklony, a tak se velmi rychle zabydleli ve strýčkově suterénní laboratoři. Ani to jim však nemohlo vynahradit kamarády, které neuvidí několik měsíců, domov, po němž se jim stýskalo, a rodiče, kteří odjeli do končin tak vzdálených a zapadlých, že tam zřejmě neměli ani telefony.

Nick s Teslou neslyšeli hlas svých rodičů od chvíle, kdy se s nimi před dvěma týdny rozloučili.

Nickovi se před očima mihla nějaká růžová skvrna a pak uslyšel, jak jeho sestra říká strýčkovi: „Zavolej tísňovou linku, upadl do kómatu.“

Nick zamrkal a zaostřil na skvrnu.

Tesla mu mávala rukou před obličejem.

Vůz stál zaparkovaný před Ranallioho italskou restaurací, ale Nick pořád ještě nepřítomně zíral ze zadního sedadla Newtmobilu ven.

„Haló!“ zavolala na něj Tesla. „Je někdo doma?“

„Ne,“ odpověděl Nick. „Nejsem doma. Ale chtěl bych být.“

Tesla mu přestala mávat rukou před očima a věnovala mu pohled plný pochopení. Z nich dvou to byla

ona, kdo se lépe uměl tvářit statečně – a kdo vlastně obvykle i statečnější skutečně byl – ale Nick věděl, že i Tesla má o rodiče strach.

„Hele, podívej se na to z té lepší stránky,“ řekla mu. „Budeme mít ke snídani pizzu!“

Nick se otočil a vyskočil z auta.

„Řeknu ti,“ ozval se, „že to opravdu není tak špatné.“

Ale bylo.

V Ranalliho restauraci ještě neměli otevřeno. Jestli chtějí pizzu a kuře Vesuvio, budou muset přijet až za hodinu.

„No nic,“ řekla Tesla. „Stejně je na pizzu ještě moc brzo.“

„Na pizzu není nikdy moc brzo,“ bručel Nick.

Strýček Newt jim jen zřídkakdy nabídl k jídlu něco, co nebylo z plechovky nebo z krabice, a Nick už začal mít po krk konzerv hovězího s makaróny a barevných křupínek.

Jak tak zoufale zíral na ceduli ZAVŘENO na prosklených dveřích, všiml si, že se uvnitř restaurace začalo něco pohybovat.

„Hele,“ mhouřil oči a snažil se to rozpoznat. „Co je to?“

Tesla i strýček Newt došli k němu, aby se na to podívali.

„Snad to není...“ řekl Nick.

„No jo, už je to tak,“ skočil mu do řeči strýček.

„Páni!“ vydechli Nick a Tesla najednou.

Kolem pultu u pokladny pochodovalo něco malého a stříbrného.

Robot.

Namířil na Nicka, Teslu a strýčka Newta rudě svítící oči a upřeně na ně hleděl.

KAPITOLA

12

Ten robot byl asi třicet centimetrů vysoký, měl hranaté tělo a ruce a nohy, které vypadaly jako stříbrné nosníky. Na válcovité hlavě mu seděla kuchařská čepice a na sobě měl zástěru s nápisem RANALLIHO ITALSKÁ RESTAURACE. Jednu paži měl zdviženou a v kovové ruce se otáčel tenký, bílý kotouč.

Robot zpracovával těsto na pizzu.

„Právě teď se zapnul,“ řekl Nick.
„Jako by si všiml, že tu jsme.“

„Možná má nějaký pohybový senzor,“ řekl strýček Newt.

„Hustý,“ komentovala to Tesla.

Oba měli s bratrem roboty rádi.

A přestože spolu už vytvořili spoustu nejrůznějších udělátek - a tuhle činnost přímo *milovali* - vlastního robota si ještě nikdy nesestavili.

Možná bylo na čase s tím něco udělat.

„Strýčku Newte,“ řekla Tesla, „můžeme zajít do Světa zázraků?“

„Jo, jo, můžeme?“ přidal se Nick. „Když už jsme ve městě a nemáme co na práci. Prosím!“

Strýček Newt se pomalu odvrátil od robota, oči rozšířené nadšením.

„Představte si,“ řekl zasněně, „že totéž jsem chtěl navrhnout i já vám.“

Nick a Tesla si radostně plácli.

Zatímco většina obchodů na Hlavní třídě sloužila turistům, kteří projížděli městem po silnici Pacific Coast Highway, Svět zázraků byl výhradně pro místní. Pro ty výstřední, kteří měli spoustu času. Zatuchlé police s neuspořádanými hromadami věcí byly plné plastických modelů, vojáčků, raket, souprav Malý chemik, elektrických vláček, obvodů, drátů, byly tam dlouhé řady autíček, vrtulníků, letadýlek, lodí a ponorek na dálkové ovládání. Obchod byl tmavý, přečpaný, byla v něm cítit plíseň a smrdělo to tam jako v podpaží nemytého starce, ale to vůbec nevadilo. Pro děti, jako byli

Nick a Tesla (a pro dospělé jako strýček Newt), to byl ráj na zemi.

„Myslíš na to samé, co já?“ zeptala se Tesla Nicka po cestě do Světa zázraků.

„Ty taky myslíš na to, že se strýček Newt chová jako zombie?“ divil se Nick.

„Ne! Já myslím na to, že si musíme sestavit vlastního robota.“ Tesla se zadívala na strýčka Newta. „Ale máš pravdu, opravdu se chová trochu jako zombie.“

Strýček Newt se šoural po chodníku se skelným pohledem a něco si pro sebe mumlal. Jenomže neříkal: „Mozky! Chci mozky!“, ale: „Robot, který hněte těsto na pizzu. Proč to jenom nenapadlo mě?“

„Pochybuju, že to bylo opravdové těsto, strýčku Newte,“ chlácholila ho Tesla. „A ten robot byl hrozně maličký.“

„Ale mohlo by to být těsto. A ten robot by nemusel být tak maličký,“ řekl strýček Newt s neklidným pohledem upřeným kamsi k obzoru. „Mohl by být opravdový. Robot, který nadhazuje těsto na pizzu. Ano, a kdyby na sobě měl třeba nějakou kožešinku, mohla by to být obří myš, která vyhazuje těsto na pizzu! Ano, ano, ano! Newte, ty jsi génius! To se bude prodávat úplně samo!“

„Opravdu?“ zapochyboval Nick.

Strýček Newt si ale dál mumlal pro sebe. Přemítal o tom, jak postavit obří robotickou myš, která bude nadhazovat těsto. Strýček byl vysoký, hubený muž s prošedivělými vlasy, které měl vždycky tak rozčuchané, že to vypadalo, jako by právě vystrčil hlavu z okýnka rychle jedoucího auta, a pořád ještě měl na sobě ten ušpiněný laboratorní plášť a pantofle, které si ráno nazul, takže bylo těžké ho přehlédnout, když takhle vyšňořený procházel kolem galerií, knihkupectví a kaváren lemuujících Hlavní třídu. Tesla si všimla, že se někteří turisté zastavují a s očekáváním ho pozorují; zřejmě předpokládali, že je to pouliční umělec, který se co nevidět pustí do nějakých bláznivých kousků. Tesla měla štěstí, že ji jen tak něco nedokázalo přivést do rozpaků.

„Strýčku Newte,“ ozval se Nick, který se ovšem do rozpaků nechal přivést docela snadno. „Víš, jak přemýšlíš o tom svém novém robotovi – víš, že to všechno taky říkáš nahlas? Takže tě může každý slyšet?“

„Opravdu?“ Strýček Newt vypadal chvíli překvapeně, ale pak jen pokrčil rameny. „No, když vám to v hlavě vše myšlenkami, musí troška páry unikat. Kde jsem to skončil?“

„Přemýšlel jsi, kolik servomotorků budeš potřebovat

na paže toho robota, aby dokázal těstem pořád otáčet?“ připomněla mu Tesla.

„Správně! Zdálo se mi, že by stačily... možná dva. Ne, tři! Rozhodně tři. Jeden tady, jeden tady a jeden tady.“

Strýček Newt začal ve vzduchu malovat neviditelný nákres.

„Fakt díky,“ zavrčel Nick na Teslu.

Tesla mu neodpověděla. Zamračeně se dívala na něco na druhé straně ulice.

Nick se tam podíval také.

Tesla se mračila na Svět zázraků.

Nick na něj zaměřil pohled. Nejprve sestřinu reakci nechápal, ale brzy svažil čelo také.

„Nevypadá Svět zázraků... nějak jinak?“ zeptal se.

„Jo,“ potvrdila mu Tesla. „Vypadá čistě.“

Svět zázraků obvykle působil dost ošuntěle a všimli jste si toho, ještě než jste překročili práh obchodu. Dříve zašedlé podbití budovy teď ale zářilo oslepující bělostí a písmena v nápisu nad vchodem byla černá a ostře řezaná namísto nečitelných, vybledlých šmouh, které dům zdobily dříve. A poprvé za celou dobu bylo ve výloze skutečně něco vystaveno – elektrický vláček projíždějící miniaturním San Franciskem. Dříve tam býva-

ly jen hromady krabic od starých plastických modelů pokryté vrstvami letitého prachu.

Nick a Tesla se zastavili a podívali se na sebe s nevyřčenou otázkou: „Co to má, sakra, znamenat?“

Strýček Newt zatím dál pokračoval směrem ke Světu zázraků – a do silnice.

„Nezapomeň se rozhlédnout na obě strany!“ zavolal na něj Nick.

„Ale měl by mít hydraulický, nebo pneumatický pohon?“ mumlal si strýček pod vousy, zatímco sešel z chodníku. „Jéééé – a co solenoidy? Já solenoidy miluju!“

Nick a Tesla sebou trhli, když musela auta v obou směrech se skřípěním brzd zastavit, aby mohl strýček Newt přejít. Zdálo se, že si ani nevšiml, jak jeden z řidičů stáhnul okénko a volal na něj něco, co si děti jen domýšlely. Ale rozhodně to nebyly žádné lichotky.

Auta se zase dala s hlasitým burácením motorů do pohybu a řidiči ještě na strýčka nazlobeně zatroubili. Ten si toho ale vůbec nevšiml a zmizel v útrobách Světa zázraků.

„Kolik myslíš, že strýčkovi vlastně je?“ zeptal se Nick. Tesla věděla, proč se ptá.

„To netuším,“ odpověděla. „Ale je zázrak, že se vůbec dožil dneška.“

Než přešly, rozhlédly se děti na obě strany.

Svět zázraků byl i uvnitř jako ze škatulky. Stěny byly čerstvě vymalované, staré zářivky, které dřív jen blikaly, byly opravené, poličky uklizené a nejstarší inventář – věci, které vypadaly, že na svého kupce čekají déle, než jsou Nick a Tesla na světě – byl nahrazen zbrusu novými modely, raketami, papírovými draky a různými hrami. Bylo to tam sice ještě trochu cítit plísní, ale zápach zpceného podpaží už byl ten tam.

Dokonce i prodavač u pokladny vypadal lépe, ačkoli to byl tentýž člověk, kterého už v obchodě viděli. Byl to malý, plešatý muž s výraznými čelistmi a shrbenými rameny, jemuž mohlo být tak pětatřicet, ale klidně i pět čtyřicet nebo přes padesát. (Odhadnout něčí věk nepatřilo mezi silné stránky Nicka ani Tesly.) Zatímco dříve byl v jednom kuse začtený do časopisu *Minivláčky* nebo *Populární mechanika* – dokonce i ve chvíli, kdy se ho chtěli na něco zeptat – a děti si samy

prozkoumávaly, co všechno v obchodě je, teď se jim díval přímo do očí a usmíval se na ně.

„Vítejte ve Světě zázraků,“ řekl. „Jak vám mohu posloužit?“

„My se jen tak díváme,“ odpověděl Nick rychle. Vždycky znervózněl, když se ho nějaký prodavač zeptal: „Jak vám mohu posloužit?“ Měl pocit, že na něj naléhá, aby si něco koupil. Copak si nemůžou lidi dělat svoji práci, aniž by předpokládali, že si bude jednatiletý kluk něco poroučet?

„Kdybyste potřebovali s čímkoli pomoci, obraťte se na mě,“ řekl prodavač.

A pořád se na ně usmíval.

Nick si přál, aby se vrátil ke svému starému zvyku a zase si četl časopisy.

„Já bych měl otázku,“ ozval se odkudsi strýček Newt.

Nick s Teslou obešli regál s knihami s tituly jako *Podrobný návod k sestavení vlastního tanku* a uviděli strýčka v zadní části obchodu.

„Kde se tu vzalo tohle?“ zeptal se.

Díval se na zem na něco malého bílého na šesti kolečkách. A zdálo se, že se ta věc dívá zase na něj. Trčela z ní dvě tenká ramena a na konci jednoho z nich bylo něco, co vypadalo jako kamera namířená přímo

do strýčkova obličej. Druhé, o něco delší rameno právě v polici rovnalo hry na hrdiny.

Ozvalo se zacvakání a ta věc se s jemným vrněním pomalu přiblížila ke strýčku Newtovi.

„Potřeste si rukou s Curiosity¹,“ řekl prodavač.

„Těší mě,“ řekl strýček Newt robotovi. Bez sebemenšího zaváhání podal ruku lesklým klepetům na konci dlouhé paže a jemně si s nimi potřásl. „Měl jsem za to, že jste na Marsu. A že jste asi pětkrát větší.“

„Páni, ono to vážně vypadá jako Curiosity!“ zvolala Tesla, pro niž byl proslulý tulák po povrchu Marsu jedním z největších hrdinů, a vůbec jí nevadilo, že to je vlastně dálkově řízený stroj.

Nickovi se údivem rozšířily oči do velikosti stříbrného dolaru.

„Tady chci bydlet,“ prohlásil.

„V Half Moon Bay?“ zeptala se Tesla.

„Ne. Chci bydlet přímo *tady*. Ve Světě zázraků. Myslíš, že mi to dovolí? Nějak už vymyslím, jak jim to zaplatím.“

Úplně na konci obchodu za strýčkem Newtem a robotem byl vchod do další místnosti. Právě v tu chvíli se tam rozhrnul závěs a do obchodu z ní vyšla něja-

1) Curiosity – pojmenování vozítka sestrojeného pro průzkum povrchu Marsu vědci z americké NASA (pozn. překl.).

ká žena. Byla ve věku strýčka Newta – takže jí bylo víc než osmnáct a míň než osmdesát – měla krátké, černé vlasy a příjemnou kulatou tvář. V ruce držela malou černou krabičku, a když pohnula páčkou, která z ní vyčnívala, robot Curiosity projel kolem ní a odklidil se do zadní místnosti.

„Jéééé,“ zabručeli Nick s Teslou nespokojeně, když robot zmizel.

„Jéééé,“ postěžoval se strýček Newt, evidentně úplně stejně rozladěný. „Právě jsme se začali vzájemně poznávat.“

„Ona se zase vrátí,“ řekla ta žena. „Jenom se v ní potřebuju ještě trochu povrtat.“

„Až bude úplně hotová, bude to můj konec,“ řekl ten malý chlapík u pokladny.

Žena se na něj usmála. „Nemáte se vůbec čeho bát, Duncane. Já z Curiosity rozhodně vedoucí obchodu neudělám. Jednou možná bude umět doplňovat zboží do polic, ale nikdy nebude vědět všechno, co o modelech vláčeků a letadel víte vy.“

„A o autíčkách na dálkové ovládání,“ dodal Duncan. „A o raketách.“

Žena přitakala. „Přesně tak. A o autíčkách na dálkové ovládání a o raketách.“

„A o stavebnicových modelech. A stavění lodí v láhvích.“

Žena pořád přikyvovala. „A o stavebnicových modelech a stavění lodí v láhvích.“

„A...“ začal Duncan.

„Promiňte,“ obrátil se strýček Newt trochu zmateně na tu ženu. „Vy jste majitelka Světa zázraků?“

I Nick byl zmatený. Vždycky měl za to, že ten obchod patří Duncanovi.

„Nová majitelka, abych byla přesná,“ řekla ta žena. „Pan Kaufman, kterému to tady původně patřilo, chtěl jít do důchodu, a tak mi to prodal. Jako dítě jsem tu trávila spoustu času, takže když jsem se vrátila do Half Moon Bay a koupila ten obchod, splnil se mi dětský sen.“

Strýček Newt natáhl k ženě ruku. I z druhého konce obchodu Nick viděl, že se mu trochu třese.

Podat si ruku s robotem byla pro strýčka Newta hračka. Ženy ho ale děsily.

„Takže,“ řekl rozřeseným hlasem, „rád vás poznávám, slečno...?“

„Sakuraiová. Hiroko Sakuraiová.“

Strýček Newt se uprostřed třesení rukou zarazil.

„Hiroko Sakuraiová? To jméno znám. To nemůže být...“ Strýček Newt nevěřícně zamrkal. Podíval se

směrem ke dveřím, za nimiž zmizela Curiosity, a potom zase zpátky na ženu. „Ale musíte to být vy! Vy jste přišla do Laboratoře proudového pohonu²...“

„... jen pár měsíců po vašem odchodu. Ano, doktore Holte,“ doplnila ho. Prohlédla si ho od hlavy k patě a pokračovala: „Jste doktor Holt, že ano? V laboratoři jste vlastně tak trochu legenda. Od té doby, co jste odešel, už oddělení Mobility a robotických systémů není, co bývalo. Doufala jsem, že se naše cesty někdy zkříží, a to raději dříve než později.“

„No, tak to už můžete brát tak, že jsme se zkřížili, doktoro Sakuraiová. Tedy že se naše cesty zkřížily. To je ale příjemné překvapení! S nikým z Laboratoře proudového pohonu jsem nemluvil už celou věčnost. Povězte mi, jak jste nakonec dokázali ochránit počítače v Curiosity před vysokoenergetickým kosmickým zářením?“

„No, řígl byl v tom, že bylo potřeba přejít na pomalejší mikročipy odolné proti radiaci.“

„Aha, to je vlastně jasné. Pokračujte!“

2) Laboratoř proudového pohonu (JPL – Jet Propulsion Laboratory) ve městě La Cañada Flintridge poblíž Pasadeny v Kalifornii v USA se zabývá vývojem pohonných jednotek pro sondy a letouny Národního úřadu pro letectví a vesmír (NASA). Mezi úspěšné sondy, které byly vyrobeny v této laboratoři, patřily například Galileo, Mars Pathfinder nebo dvojčata Mars Exploration Rover. (pozn. překl. – zdroj: Wikipedie)

A ona pokračovala, a hodně podrobně. Těch podrobností bylo tolik, že Nick s Teslou nerozuměli zhruba 99,9 procenta toho, co říkala.

Roboty sice milovali, ale přesto nedokázali tak úplně sledovat konverzaci o výhodách vysokoziskových antén ve srovnání s nízkoziskovými anténami při přenášení příkazů přes mezinárodní síť antén agentury NASA nebo o tom, proč je iridium dokonalým materiálem na ochranné obaly pro oxid plutoničitý.

Prodavač Duncan také brzy vypadal, že se v jejich rozhovoru ztrácí, a tak zatímco byla jeho šéfová zaujatá rozhovorem, vytáhl zpod pultu jedno číslo časopisu *Modely jacht* a začal si v něm listovat.

„Pojď,“ navrhla Tesla. „Prohlédneme si mikromotory a servomotory.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Nick.

Když ale přišli k místu, kde měly být součástky, jež potřebovali na sestavení robota, police byly prázdné.

„No to snad ne,“ zaúpěla Tesla. „Všechno ostatní v tomhle obchodě je nové a vylepšené, ale to, co potřebujeme my, vůbec nemají!“

Nick pokrčil rameny. „Asi nebudeme v tomhle městě jediná, kdo najednou pocítí neodolatelnou potřebu sestavit si robota.“

„To zjevně ne. Ale to museli vykoupit úplně všechno?“

„Asi jo, ať to byl, kdo to byl.“

Tesla jenom zavříčela. Ti neznámí lidé ji opravdu pěkně dožrali.

Otočila se a vydala se zase do přední části obchodu. Nick šel za ní.

Strýček Newt s Hiroko Sakuraiovou byli pořád ještě zabraní do rozhovoru, a tak si ani nevšimli, že si Tesla dvakrát zdvořile odkašlala. Potřetí se pokusila upoutat jejich pozornost tak hlasitým „ehm“, že sebou Nick až trhl.

„Jé, Tesla,“ řekl strýček Newt, když se konečně podíval jejím směrem. „Ty máš teda ošklivý kašel. Budeme ti muset obstarat nějaké pastilky.“

Tesla to nijak nekomentovala.

„Nenašli jsme tu žádné mikromotory, servomotory ani aktuátory,“ řekla doktorce Sakuraiové. „Opravdu to máte všechno vyprodané?“

„Obávám se, že ano. Myslím ale, že zítra má něco přijít.“

Doktorka Sakuraiová se obrátila na Duncana.

Tomu se podařilo právě včas schovat časopis pod pult.

„Je to tak,“ potvrdil. „V poledne už všeho budeme mít zase dost.“